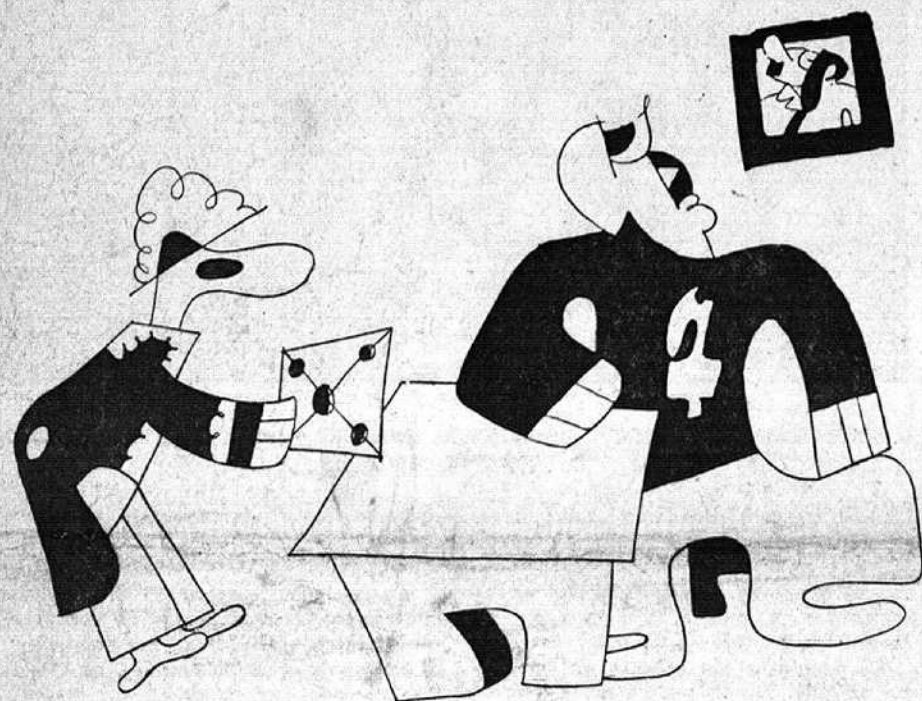

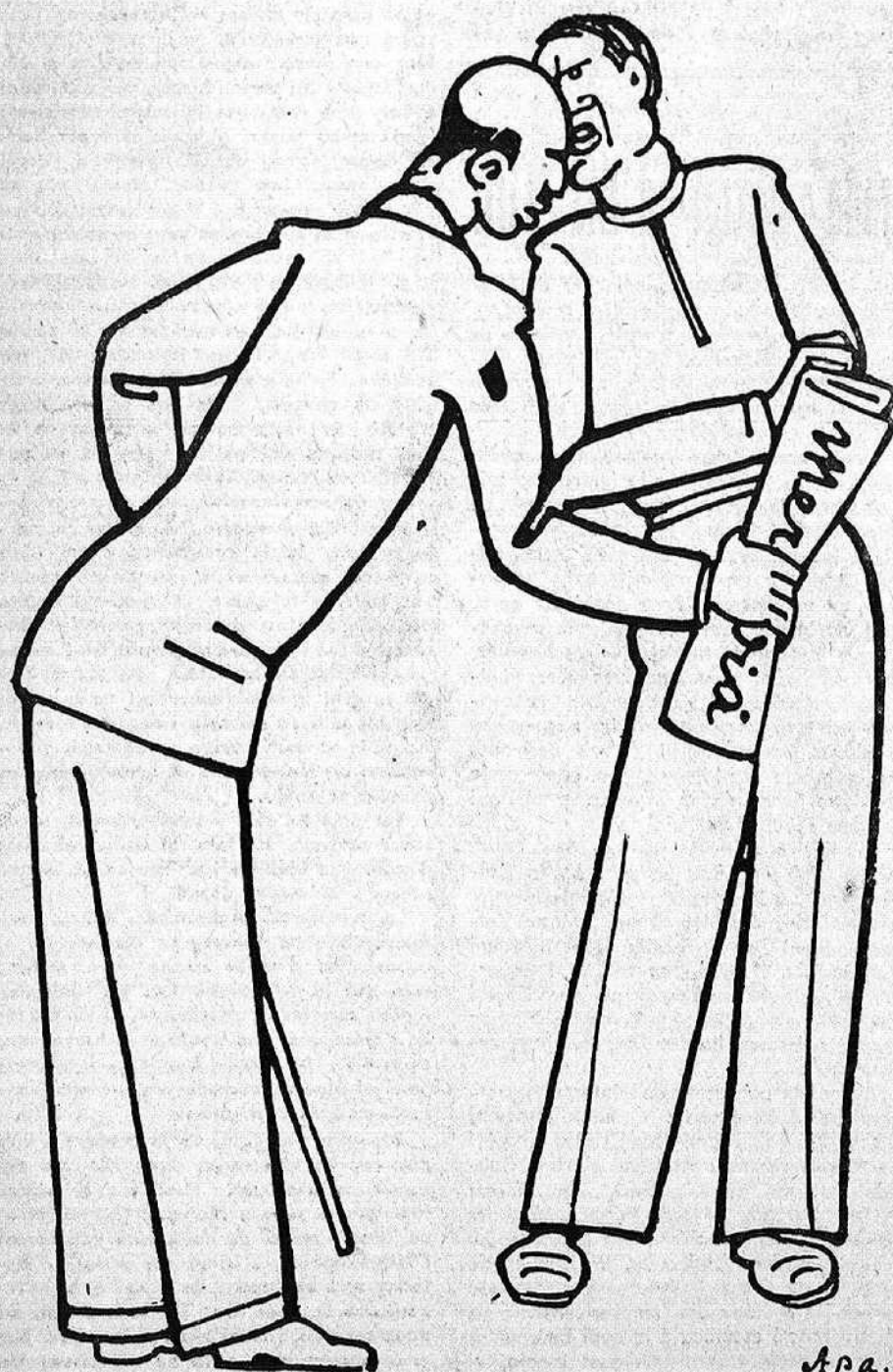

MARIONETES, per MARTÍ BAS

—Ja veus si l'estimo: per tu he fet tots els papers de l'aucà.

DIPLOMACIA, per GUASP

—Vinc a reconèixer l'Emperador.
—Us adverteixo que l'Emperador no està per bromes.—Saps què et dic de les grans potències?
—Les grans pu... 2 què?

COPS DE BEC

DOBLE FICADA DE PEUS

Al Saló del Nu últim, al moment d'aturar-se les autoritats davant del quadre "L'Odalisca", de Fortuny, l'esposa de Ricard Opisso digué a la d'un regidor:

—Es una obra admirable, veritat?

La regidora contestà:

—Ja ho crec. On és, l'autor? M'agradaria felicitar-lo.

A la dona del dibuixant li va fer això tanta gràcia que ho contà a una d'aquestes senyores que es donen to, la qual exclamà:

—Miri que no saber que Fortuny va morir fa temps... Precisament té una estàtua al Saló de Sant Joan, vestint calça curta.

L'estàtua a la qual es referia és la del pintor Viladomat.

CONSCIENCIA POPULAR

El violinista Rafael Ferrer, condeixeble de Francesc Costa, va morir en la plenitud de la seva vida i dels seus xits a Chalons-sur-Saone (França), on varen erigir-li un monument mortuori. Quan era noi, estava tocant el violí a la botiga de casa seva i una compradora que va entrar, digué, amb veu compassiva:

—Pobret! Tan petit i ja és cec!

La bona dona únicament concebia que tocaven el violí els mancats del do de la vista.

RESOLUCIO DESESPERADA

En una de les temporades que Santiago Rossinyol passà a París, estava un jorn pintant al seu taller, quan se li presentà la seva esposa, a la qual havia deixat a Barcelona, disposada a passar uns dies al seu costat.

Rossinyol, en veure-la, féu un salt, es va situar dalt de l'empit de la finestra, i melodramàticament, com en "La Tosca", li digué:

—Si no t'entornes a casa, em tiro a baix.

ANALFABET DE SEGON GRAU

En un poble de muntanya vivia un pseudo-intel·lectual carregat de pretensions que no s'estava pas de rebentar els millors prestigis de la literatura; tant, que adhuc amb Flaubert va atrevir-se, dient que era un autor insuportable, que no tenia estil i que, en una paraula, era una prova de la seva manca de vàlua el fet que d'ell no es coneguessin més enllà de quatre o cinc novelles soporíferes, i, afegeia, que de tota manera, tenia una gran novella: "una novella que té alguna importància, si més no, per la seva extensió: "Els miserables", a la qual cosa va respondre un amic seu, en veu baixa i a cau d'orella: —Perdona, noi, "Els miserables" són de Víctor Hugo. —Veieu... — va exclamar, engriscat, l'analfabet de segon grau—, ara resulta que encara són de Víctor Hugo.

DECEPCIO

Prop d'una ciutat catalana, les necessitats de la guerra han fet que hom hi instal·lés un camp d'aviació militar. No cal dir que, un cop en funcions, el camp abocà a la referida ciutat una colla considerable de militars que lostentaven la gloriosa insígnia de "La Gloriosa". Cap d'ells no trigà vuit dies a tenir xicoteta, de bracet de la qual es passejaven rumbosament pel carrer principal de la ciutat. Però les més joioses eren elles. Totes les xicotetes d'"aviadors" havien agafat uns fums extraordinaris, tant, que es miraven despectivament les que només festejaven amb un d'intendència o les que encara romanien fidels al xicot que tenien al front.

Però un dia s'esdevingué un cas desgraciat. Un oficial morí en un accident en tornar del front i hom efectuà l'enterrament de l'heroi de l'aire amb la pompa que mereixia. Assistiren a l'acte totes les autoritats i, no cal dir-ho, el cos d'aviació.

Les noies eixiren al carrer a presenciar el pas de la comitiva fúnebre. I tingueren ocasió de veure arrengrats els aviadors, els veritables aviadors. Cap dels xicotets respectius figurava en el seu grup. Tots anaven en el seguici amb el fusell a l'espatlla.

ELS ELASTICS

Angel Guimerà, creador de tipus vigorosos, era un home poruc, al qual els trons esparveraven.

Un dia es passejava per la Rambla i començà a bufar un ventet presagiador d'una forta tamborinada. El nostre dramaturg empenyé el camí de retorn a casa seva gairebé corrent, però en arribar davant del Liceu l'aturà un conegut que li preguntà:

—Què li passa, don Angel?

Guimerà, pueril com sempre en les seves paraules, no sabent què contestar, sentint vergonya de la seva por, exclamà:

—Es que m'he deixat els elàstics.

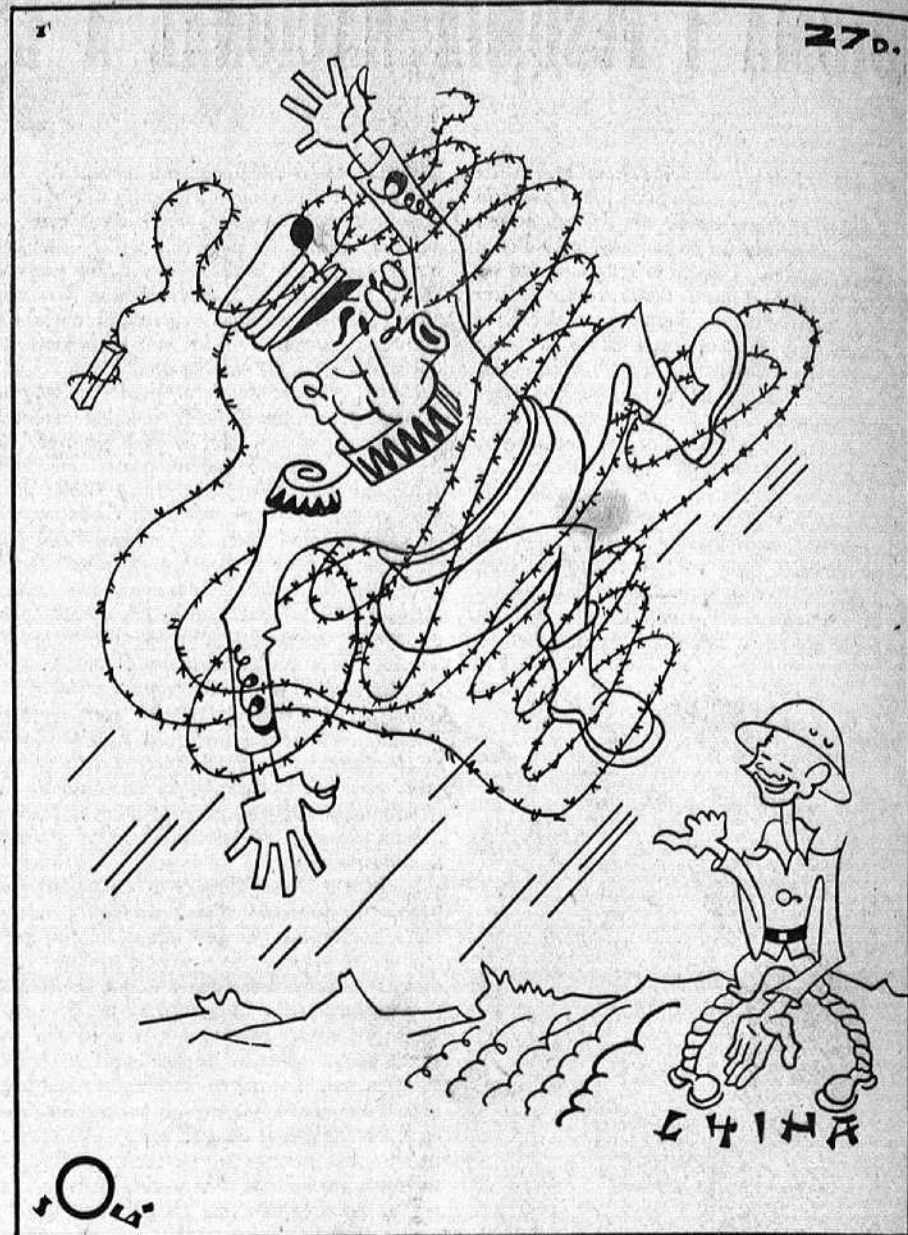

TOT ES IGUAL

Una vegada, encara adolescents, els violinistes Costa i Ferrer solfejavien, en veu alta, a la botiga del guitarrista León.

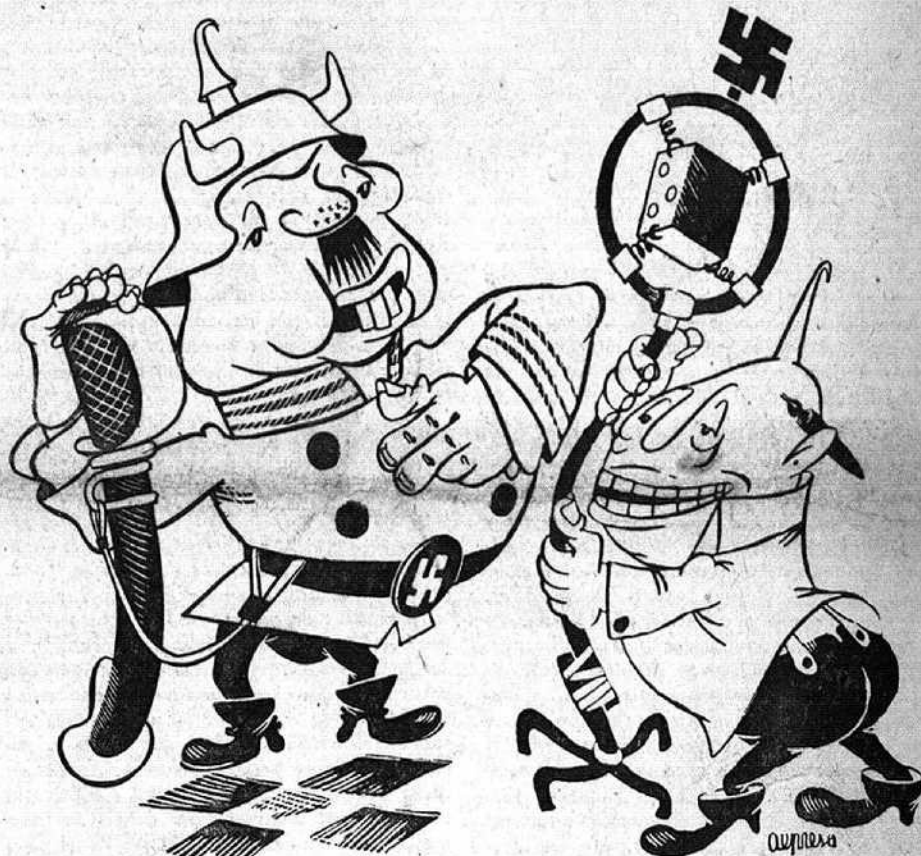
Hi entrà una veïna i exclamà:

—Oh! que bé que parlen l'alemany!

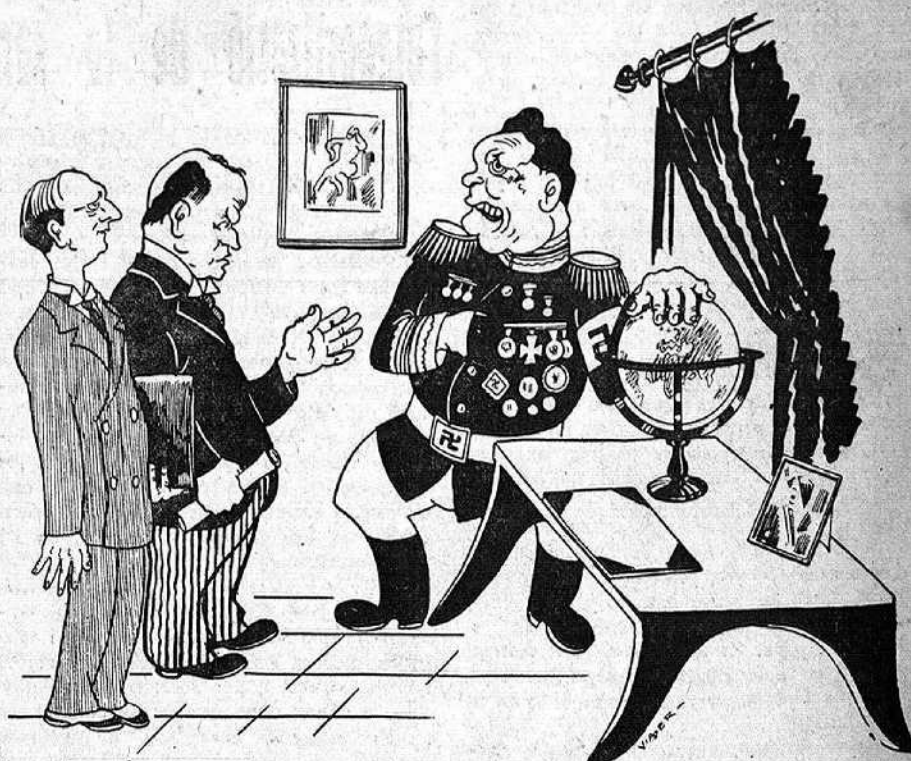

El japonès. —Xinet, veniu a civilitzar-te.

El xinès. — Jo ho estic. Tu mateix t'has enredat.

KULTURA, per ALPRESA

—Nosaltres no propaguem la cultura?
—I la popularitat del pintor Hitler, qui l'ha feta?

GOERING DEMANA COLONIES, per VIADER

—M'heu de donar el Camerun i el Togo.
—Encara més? Ja us hem donat Txecoslovàquia.

INTERCANVI RABIOS

Al poble de Rellinars, fa poc, varen trobar mort al seu casalot un vell que vivia sol.

Calgué avisar a Castellvell perquè poguessin un bagul, a la qual cosa es negaven de bell antuvi perquè volien cobrar amb patates. L'Ajuntament hi va intervenir i el fuster funerari es va veure obligat a lliurar la caixa contra pagament en pesetes.

Va cobrar de mala gana, i en acomiadant-se digué:

—Per aquesta vegada, passa; però procureu que no es mori ningú més, perquè amb mi ja heu acabat.

A L'EBRE, per ALLOZA

—Una altra vegada ens heu fracassat la maniobra.
—Es que aquests rojos les fan fracassar totes.